

РЕШЕНИЕ

№ 7943

гр. София, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 14.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **1350** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. 124 от Закона за държавния служител във връзка с чл. 5 от Закон за дипломатическата служба.

Образувано е по жалба на П. Г. Д. срещу Заповед № К-14/ 31.01.2022г на Министъра на външните работи с която на основание чл. 69 ал.2 и ал.3 от Закона за дипломатическата служба и Решение на Министерския съвет № 4 от 7.01.2022г е наредено прекратяване считано от 8.02.2022г командировката на жалбоподателя в Генералното консулство на Р България в Испания-гр. В., изпълняващ функциите на Генерален консул, определен е краен срок на командировката 7.02.2022г.

Твърди немотивираност на оспорения акт, в т.ч. не ставало ясно при наличието на коя хипотеза на чл. 68 ал.2 от ЗДиплом служба е прекратена дългосрочната командировка. За да се пристъпило към предсрочно прекратяване на дългосрочна командировка по чл. 68 ал.2 т.4 от ЗДиплом служба, то трудовото правоотношение следвало да бъде прекратено. В случая предвид, че заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение е от същата дата на която е издадена и процесната заповед, то последната се явявало преждевременно издадена. Моли да се отмени заповедта.Претендира разноски.

Ответникът- Министър на външните работи чрез процесуалния си представител в писмен отговор оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото относими писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С Решение № 4 от 7.01.2022г Министерският съвет на Р България на осн. чл. 64 ал.2 от ЗДиплом служба освобождава жалбоподателя от длъжността генерален консул на Р България в [населено място], Кралство Испания.

На основание цитираното решение на МС и чл. 69 ал.2 и ал.3 от Закона за дипломатическата служба, министърът на външните работи издава процесната Заповед № К-14/ 31.01.2022г с която прекратява, считано от 8.02.2022г командировката на жалбоподателя в Генералното консулство на Р България в Испания-гр. В., изпълняващ функциите на Генерален консул, определен е краен срок на командировката 7.02.2022г.

Предвид така установеното от фактическа страна и при извършената проверка за законосъобразност на обжалвания административен акт по реда на чл. 168 АПК съдът намира следното.

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 149 АПК, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт.

Оспореният акт е издаден от Министъра на външните работи, който е компетентният орган, съгласно разпоредбата на чл. 69, ал. 2 ЗДиплом служба.

В специалния закон липсват изрични изисквания към формата на акта, но същият е издаден в писмена форма и съдържа наименованието на органа - издател, наименование на акта, посочен е неговият адресат, както и фактическите и правни основания за издаването му, както и разпоредителна част, с която са определени правата и задълженията и начинът и срока на изпълнението ѝ. Посочено е и реда за обжалване. Предвид така установеното настоящият състав намира, че оспорената заповед е постановена в предвидената от закона форма - съдържа всички реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК.

При постановяването ѝ са спазени предвидените за това административно-производствени правила.

Съгласно разпоредбата на чл. 69, ал. 2 ЗДипломат служба Министърът на външните работи издава заповед за окончателно прекратяване на дългосрочната задгранична командировка на генерален консул след изтичане на задграничния му мандат по този закон или след приемане на решение на Министерския съвет за освобождаването му.

В случая заповедта е издадена при наличие на втората алтернатива от посочената разпоредба, а именно въз основа на Решение на МС № 4/7.01.2022 г. Противно на доводите в жалбата, съдът намира акта за мотивиран. Изрично е посочено правното и фактическо основание за издаването му, а именно чл. 69 ал.2 и ал.3 от ЗДиплом служба и цитираното Решение на МС за освобождаване жалбоподателя от длъжността генерален консул на Р България в [населено място], Кралство Испания. Неоснователни са доводите, че не ставало ясно при наличието на коя хипотеза на чл. 68 ал.2 от ЗДиплом служба е прекратена дългосрочната командировка. Разпоредбата на чл. 68 ал.2 от ЗДиплом служба е неприложима в настоящият казус, тъй изброява случаите при които може да се прекрати дългосрочната командировка на служител, а чл.69 от същия закон урежда прекратяването на дългосрочната командировка на ръководител на задгранично

представителство, в т.ч. генерален консул, консул /чл. 23 ал.2 от ЗДиплом служба/. Тоест основанията за прекратяване на дългосрочната командировка на ръководител на задгранично представителство и на служител са различни. В случая жалбоподателят е бил ръководител на задгранично представителство, поради което и правилно е посочено основанията по чл. 69 ал.2 ЗДиплом служба.

Във връзка с горното, че прекратяването на дългосрочната командировка на ръководителя на задграничното представителство /жалбоподателят/ е на основание приемане на решение на Министерския съвет за освобождаването му и е неприложима разпоредбата на чл. 68 ал.2 от ЗДиплом служба, то неоснователни са доводите, че процесната заповед била преждевременно издадена, тъй като заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение е от същата дата на която е издадена и оспорената заповед. В случая основанията за прекратяване на командироването не е прекратяване на трудовото правоотношение по чл. 68 ал.2 т.3 от ЗДиплом служба. В чл. 69 ал.2 ЗДиплом служба на което правно основание е издадена процесната заповед не се поставя като изискване за прекратяване дългосрочната командировка предхождащо прекратяване на трудовото правоотношение.

Предвид изложеното настоящият състав намира, че обжалваният административен акт е законосъобразен, при което жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Относно разноските:

При този изход на делото на жалбоподателя не следва да му се присъждат разноски. Същият следва да заплати на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100лв., определен съгласно 143 ал.3 АПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на П. Г. Д. срещу Заповед № К-14/ 31.01.2022г на Министъра на външните работи.

ОСЪЖДА П. Г. Д. да заплати на Министерство на външните работи сумата от 100лв. юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от изпращането на преписи на страните.

СЪДИЯ: